

РЕШЕНИЕ

№ 69

гр. Сливен, 23.03.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – СЛИВЕН, ВТОРИ ВЪЗЗИВЕН ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и трети март през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Мария Ян. Блецова Калцова

Членове: Стефка Т. Михайлова Маринова
Симеон Ил. Светославов

при участието на секретаря ЕЛЕНА Г. ХРИСТОВА
като разгледа докладваното от Стефка Т. Михайлова Маринова Въззивно гражданско дело № 20222200500080 по описа за 2022 година

Производството е въззивно и се движи по реда на чл. 258 и сл. от ГПК.

Образувано е по въззивна жалба против Решение №743/14.12.2021г. по гр.д. №2476/2021г. на Сливенски районен съд, с което е признато за установено по отношение на Агенция „Пътна инфраструктура“, че дължи на Застрахователна компания „ЛЕВ ИНС“ АД, гр. С. сума в размер на 100,50лв. - главница, представляваща незаплатено застрахователно обезщетение и сумата от 10лв. – ликвидационни разноски, ведно със законната лихва, считано от датата на подаване на заявлението за издаване на заповед за изпълнение – 16.12.2020г. до окончателното изплащане на задължението. С решението са присъдени разноски на ищцовото дружество в размер на 150лв. за първоинстанционното производство и 75лв. за заповедното производство.

Въззивната жалба е подадена от ответника в първоинстанционното производство Агенция „Пътна инфраструктура“ и с нея се обжалва посоченото решение *изцяло*.

Във въззивната жалба въззивникът чрез пълномощника А.П. – служител с юридическо образование, посочва, че обжалваното първоинстанционно решение е неправилно, необосновано, постановено в нарушение на съдопроизводствените правила и материалния закон. Посочва, че съдът не е прецизирал събраните по делото

доказателства. Събраните доказателства не изяснявали фактическата обстановка по делото и не установявали изложените в исковата молба обстоятелства, в т.ч. и заключението на вещото лице, което отговорило принципно и общо на поставените въпроси. Твърди, че протоколът за ПТП не бил съставен веднага след инцидента, възпроизвеждал само данни на водача на увреденото МПС, а не и преки впечатления на съставителя. Ищецът следвало да установи механизма на ПТП, като ангажира и други доказателства извън протокола за ПТП, тъй като той не удостоверява всички релевантни обстоятелства. Посочва, че няма данни за степента на увреденост на гумата и защо се е наложило смяната ѝ с нова. Причината за ПТП можела да се търси в поведението на водача на МПС. Заявява, че останали недоказани механизма на настъпване на процесното ПТП и причинно-следствената връзка между него и вредите, поради което не били установени елементите от фактическия състав на чл.49 от ЗЗД. С оглед изложеното, въззивникът моли съда да отмени изцяло обжалваното решение и да постанови ново, с което да отхвърли предявения против АПИ иск. Претендира присъждане на направените по делото разноски, в т.ч. юрисконсултско възнаграждение.

С въззивната жалба не са направени доказателствени искания за въззивната фаза на производството.

В срока по чл.263, ал.1 от ГПК е подаден отговор на въззивната жалба от насрещната страна Застрахователна компания „ЛЕВ ИНС“АД, отговарящ на изискванията на чл.260 и чл.261 от ГПК.

В срока по чл.263, ал.2, вр. ал.1 от ГПК няма подадена насрещна въззивна жалба.

С отговора на въззивната жалба, въззиваемото дружество ЗК „ЛЕВ ИНС“АД чрез пълномощника юриск. Н.Г. оспорва жалбата като неоснователна. Намира обжалваното първоинстанционно решение за правилно и законосъобразно и моли съда да го потвърди. Посочва, че по делото се установило, че ответникът не е изпълнил вменените му по закон задължения за поддръжка на пътя и настъпилото ПТП е в пряка причинно-следствена връзка с това неизпълнение. Правилно съдът е кредитирал протокола за ПТП. Посочва, че ПТП е посетено на място от компетентните органи на ПП и те непосредствено са възприели фактите и обстоятелствата около настъпване на произшествието. Автотехническата експертиза доказвала механизма на ПТП, причинно-следствената връзка и щетите по автомобила. Претендира присъждане на направените пред въззивната инстанция разноски за юрисконсултско възнаграждение.

С отговора на въззивната жалба не са направени доказателствени искания за въззивната фаза на производството.

В с.з., въззивникът Агенция „Пътна инфраструктура“, редовно призован, не се представлява. По делото е постъпило писмено становище от процесуален представител по пълномощие - А.П. – служител с юридическо образование, която посочва, че

поддържа подадената въззивна жалба и моли за уважаването ѝ по изложените в жалбата съображения. Посочва, че не са установени елементите на фактически състав по чл.49 от ЗЗД. Моли съда да постанови решение, с което да отмени решението на СлРС като неправилно и незаконосъобразно и да отхвърли исковата претенция. Претендира присъждане на направените по делото разноски, в т.ч. юрисконсултско възнаграждение.

В с.з. въззиваемата страна – ЗК „ЛЕВ ИНС“ АД, редовно призована, не се представлява. По делото е постъпило становище от процесуалният ѝ представител по пълномощие юриск. Н.Г., която оспорва въззивната жалба като неоснователна и моли съда да потвърди обжалваното решение като правилно и законосъобразно. Поддържа изложените в отговора съображения. Претендира присъждане на направените по делото разноски, в т.ч. юрисконсултско възнаграждение.

Въззивният съд намира въззивната жалба за допустима, отговаряща на изискванията на чл. 260 и чл. 261 от ГПК, същата е подадена в законовия срок, от процесуално легитимиран субект, имащ правен интерес от обжалването, чрез постановилия атакувания акт първоинстанционен съд. Разгледана по същество, същата е *основателна*.

При извършване на служебна проверка по реда на чл. 269 от ГПК настоящата инстанция констатира, че обжалваното съдебно решение е *валидно и допустимо*.

При извършване на въззивния контрол за законосъобразност и правилност върху първоинстанционното решение, в рамките, поставени от въззивната жалба, настоящата инстанция, след преценка на събраните пред районния съд доказателства, намира, че обжалваното решение е *законосъобразно и правилно*.

Този състав на въззивния съд счита, че формираната от първоинстанционния съд фактическа обстановка, така, както е изложена в мотивите на решението, е пълна, правилна и кореспондираща с доказателствения материал, и с оглед разпоредбата на чл. 272 от ГПК, **ПРЕПРАЩА** своята към нея. Пред въззивната инстанция не са направени доказателствени искания, нови доказателства не са събрани.

Въз основа на установеното от събраните пред първоинстанционния съд доказателства от фактическа страна, съдът направи следните правни изводи:

Сливенският районен съд е бил сезиран с предявен положителен установителен иск за установяване дължимостта на регресно вземане на платилия застрахователно обезщетение застраховател по застраховка „Каско“ на МПС срещу причинителя на вредата, настъпила в резултат на виновно бездействие на служители на ответната Агенция „Пътна инфраструктура“, за които вземания на ищцовото дружество е издадена заповед за изпълнение по чл.410 от ГПК, срещу която длъжникът – ответник е възразил в законоустановения срок, намиращи правното си основание в чл.422, ал.1, вр. чл.415, ал.1, т.1, вр. с чл.124, ал.1 от ГПК, вр. с чл.213, ал.1 от КЗ /отм./, вр. пар. 22

от КЗ, вр. с чл.49 от ЗЗД, цена на иска 110,50лв., ведно със законната лихва, считано от подаване на заявлението по чл.410 от ГПК.

Следва да се посочи, че съгласно разпоредбата на пар. 22 от ПЗР на КЗ, за застрахователните договори, сключени преди влизането в сила на този кодекс, се прилага част четвърта от отменения Кодекс за застраховането, освен ако страните договорят друго след влизането в сила на този кодекс. Договорът за задължителна застраховка „Гражданска отговорност” на процесния лек автомобил марка ”Хонда”, модел „Сивик“, с ДКН *** е сключен на 24.11.2015г., не е установена последваща уговорка между страните по същия, поради което съгласно пар. 22 от ПЗР на КЗ е приложим в процесния случай, в отношенията между страните, част четвърта от КЗ /отм./, независимо, че процесното ПТП – застрахователното събитие е настъпило на 12.03.2016г. – след влизане в сила на новия КЗ.

Въззивният състав СПОДЕЛЯ напълно ПРАВНИТЕ ИЗВОДИ на районния съд, които намират опора в материалноправните норми, приложими към настоящия спор.

Съдът намира за *неоснователни* изложените във въззивната жалба оплаквания.

Предявеният положителен установителен иск има за предмет установяване на съществуването, фактическата, материалната дължимост на сумите, за които е била издадена заповед за изпълнение по чл.410 от ГПК. По този иск следва с пълно доказване ищеца, твърдящ съществуване на вземането си, да установи по безспорен начин неговото възникване, съществуване и дължимост спрямо ответника – длъжник. Ищецът носи процесуалната тежест да докаже съществуването на фактите, които са породили неговото вземане. Ответникът, при съответно твърдение, следва да докаже фактите, които изключват, унищожават или погасяват вземането.

В случая, предмет на предявения иск е регресно вземане на застраховател, платил застрахователно обезщетение срещу възложителя Агенция „Пътна инфраструктура“ за възложената от него на свои служители работа, при или по повод на която са възникнали вреди по чл.49 от ЗЗД.

За да се установи регресното вземане, основано на чл.213, ал.1 от КЗ /отм./, на първо място ищецът следва да докаже съществуването на валидно застрахователно правоотношение между него и увреденото лице и заплащане на застрахователно обезщетение на увреденото лице.

От представените и неоспорени пред първата инстанция доказателства се установява съществуването на валидно застрахователно правоотношение по застраховка „Каско” на МПС между ищцовото застрахователно дружество ЗК „ЛЕВ ИНС”АД и собственика на увредения лек автомобил автомобил марка ”Хонда”, модел „Сивик“, с ДКН *** - М.К.Ч. към датата на настъпване на застрахователното събитие - 12.03.2016г. Застраховката е със срок 02.12.2015г. – 01.12.2016г.

От представеното платежно нареждане се установява заплащане застрахователно обезщетение в размер на 100,50лв. на собственика на увредения автомобил на 13.07.2017г. Няма данни, както и твърдения, ответната АПИ - С. да е заплатила тази сума на застрахователя.

Правото на застрахователя по застраховка “Каско” да иска от третото лице, причинило повредата на застрахованата вещ е регресно право. Застрахователят, който е платил обезщетението, встъпва в правата, които застрахования има срещу причинителя на вредата – *до размера на платеното обезщетение и обичайните разноси, направени за неговото определяне* – чл.213, ал.1 от КЗ /отм./. За да се ангажира тази отговорност, следва да се докаже и противоправното поведение, вреди и причинна връзка между противоправното поведение на причинителя и претърпените вреди. В случая се твърди наличие на гаранционно – обезпечителна отговорност на Агенция “Пътна инфраструктура”, гр.С. по чл.49 от ЗЗД.

Съгласно разпоредбата на чл.49 от ЗЗД, този, който е възложил на друго лице някаква работа, отговаря за вредите, причинени от него при или по повод изпълнението на тази работа. Това е отговорност на юридическите лица за противоправни и виновни действия или бездействия на техни длъжностни лица при или по повод изпълнение на възложена работа. Отговорността е гаранционно – обезпечителна, възложителят не отговаря заради своя вина, а заради вината на свои работници или служители, на които е възложил работа.

Безспорно по делото, от събраните писмени и гласни доказателства, е установено, че на 12.03.2016г. е настъпило ПТП с материални щети в резултат от попадане на лек автомобил марка ”Хонда”, модел „Сивик“, с ДКН *** в необезопасена дупка на пътното платно на път I-6, 421км., „Петолъчката“ с посока от гр. В. към гр. П..

В протокола за ПТП изрично е посочена причината за ПТП – необезопасена дупка на пътното платно. С оглед възраженията на въззивника относно протокола за ПТП и неговата доказателствена сила, следва да се отбележи, че същият е официален удостоверителен документ, който се ползва с обвързваща съда материална доказателствена сила относно удостоверените в него обстоятелства. Следва да се отбележи, че протокола за ПТП не е оспорен от ответната АПИ неговата доказателствена сила остава необорена. Удостовереното с него не се опровергава, разколебава от останалите събрани по делото доказателства, в т.ч. заключението на назначената и изслушана от районния съд съдебна авто-техническа експертиза, тъй като вещото лице изрично е посочило, че след датата на процесното ПТП е извършен ремонт на цялото кръгово кръстовище. Това не опровергава констатацията на органите на МВР за наличието на необезопасеното препятствие – дупка на пътното платно в посоката на движение на застрахования автомобил.

Между страните не се спори, че път I-6 е път от републиканската пътна мрежа. Съгласно разпоредбата на чл.8, ал.2 от Закона за пътищата, републиканските пътища са изключителна държавна собственост. Съгласно разпоредбата на чл.19, ал.1, т.1 от ЗП републиканските пътища се управляват от Агенция “Пътна инфраструктура”, която е юридическо лице – второстепен разпоредител с бюджетни кредити /чл.2, ал.1 от Правилник за структурата, дейността и организацията на работа на Агенция “Пътна инфраструктура”/. Съгласно разпоредбите на чл.29 и чл.30 от ЗП Фонд “Републиканска пътна инфраструктура” поддържа републиканските пътища съобразно транспортното им значение, изискванията на движението и опазването на околната среда, както и осъществява дейностите по изграждането, ремонта и поддържането на републиканските пътища. Поддържането на пътищата съгл. т.14 от ДР на ЗП е дейност по осигуряване на необходимите условия за непрекъснато, безопасно и удобно движение през цялата година, предпазване на пътищата от преждевременно износване, охрана и защита на пътищата, водене на техническа отчетност на пътищата, а чл.75, ал.3 от ЗУТ въвежда изискването транспортната техническа инфраструктура да осигурява най-добри условия за удобен, безопасен и икономичен транспорт на пътници и товари и за достъпност на лица с увреждания, при опазване на околната среда. Освен това разпоредбата на чл.3, ал.1 от ЗДвП изисква лицата, които стопанисват пътищата да ги поддържат изправни с необходимата маркировка и сигнализация за съответния клас път, организират движението по тях така, че да осигурят условия за бързо и сигурно придвижване и за опазване на околната среда от наднормен шум и от замърсяване от моторните превозни средства.

С оглед собствеността на пътя, цитираните изисквания следва да се осигурят от Агенция “Пътна инфраструктура” чрез съответните длъжностни лица. В случая безспорно е установено, че по път I-6, при 421км. – кръстовището на „Петолъчката“ - път от републиканска пътна мрежа, е имало необезопасена и несигнализирана дупка, като по този начин е налице неизпълнение на задълженията, произтичащи от закона – чл.29 и чл.30 от ЗП и чл.75, ал.3 от ЗУТ. Не се установи наличие на поставени по пътя знаци, означаващи наличие на неравности на пътното платно.

За ангажиране на отговорността на Агенция “Пътна инфраструктура”, гр.С. по чл.49 от ЗЗД е достатъчно да се установи виновно неизпълнение от страна на нейни длъжностни лица на нормативно установеното задължение за поддръжка на пътя и осигуряване на най-добри условия за удобен и безопасен транспорт. Не е необходимо да се установи точно кой от служителите е виновно лице. Достатъчно е установяване въобще виновно поведение на служители, без да се разграничава поведението на всеки служител. В случая е налице виновно неизпълнение на нормативно вменени задължения, т.е. бездействие. Съгласно чл.45, ал.2 от ЗЗД вината на съответното длъжностно лице се предполага до доказване на противното, а такова обратно доказване не е извършено.

От събраните пред районния съд доказателства, в т.ч. и заключението на вещото лице, безспорно се установява причинната връзка между противоправното бездействие на служителите на Агенция "Пътна инфраструктура" и вредоносния резултат – настъпило ПТП с материални щети. По безспорен начин е установено, че причината за ПТП е навлизането на процесния лек автомобил марка "Хонда", модел „Сивик“, с ДКН *** в дупка на пътното платно, а тя е резултат от виновното неизпълнение на нормативно установените задължения от страна на служители на Агенция "Пътна инфраструктура".

Основният елемент на непозволеното увреждане е вредата. Без наличие на такава не може да се говори за непозволено увреждане. Вредата се схваща като промяна чрез смущение, накърняване и унищожаване на благата на човека, представляващи неговото имущество, права, телесна цялост и здраве, душевност и психическо състояние. В случая, така, както е констатирано в протокола за ПТП, са налице материални щети, описани в протокола и в описа на застрахователя при извършения оглед на увреденото застраховано МПС.

Във връзка с възраженията във въззивната жалба, следва да се посочи, че щетата е описана, както в протокола за ПТП, така и при извършения от представител на застрахователя оглед на автомобила, и описа на щетата, приложени към застрахователната преписка по щетата.

По делото са безспорно установени причинените на автомобила увреждания /унищожена предна лява гума, преден ляв халоген, нарушено лаково покритие по предна броня и спойлер под бронята/ и тяхната стойност с помощта на вещо лице.

Вещото лице категорично е посочило, че е налице причинно-следствена връзка между механизма на възникване на ПТП, така, както е описано в протокола за ПТП и схемата за ПТП и щетите на автомобила. Уврежданията на автомобила са типични при преминаване през дупка и удар в нея.

Размерът на щетите се установява от назначената и изслушана от първоинстанционния съд съдебна авто-техническа експертиза, чието заключение съдът кредитира, като обосновано, дадено от вещо лице в чиято компетентност и безпристрастност съдът няма основание за се съмнява и неоспорено от страните. Според заключението стойността на вредите е 238лв. Тази стойност представлява размера на щетата под формата на претърпяна загуба, която е пряка и непосредствена последица от увреждането, подлежаща на обезщетяване от Агенция "Пътна инфраструктура", гр.С. на основание чл.49 от ЗЗД. От тази щета застрахователя – ищцовото дружество по силата на сключения и валиден към датата на застрахователното събитие договор за застраховка „Каско“ е определил застрахователно обезщетение в размер на 100,50лв., т.е. по-малко от действителните, подлежащи на обезщетяване вреди и това е и исковата претенция.

С плащането на застрахователно обезщетение и встъпването на застрахователя в правата на застрахованото лице срещу ответника – причинител на вредата, са налице условията за ангажиране на отговорността ответната Агенция „Пътна инфраструктура” по отношение на застрахователя, съгласно разпоредбата на чл.213, ал.1 от КЗ /отм./. Обичайните разноси, направени за определяне на застрахователното обезщетение, т.нар. ликвидационни разходи, видно от доказателствата по делото /доклад по щета №0000-1261-16-275734/1, възлизат на 10лв. Следователно общата сума на регресната претенция възлиза на 110,50лв.

Съдът намира направеното от ответника в първоинстанционното производство с отговора на исковата молба възражение за съпричиняване на вредата от страна на водача на МПС за неоснователно и недоказано. От заключението по допуснатата и изслушана от районния съд авто-техническата експертиза, кредитирано изцяло от съда, се установява, че скоростта на преминаване на автомобила през кръстовището е бил не повече от 30-40км./ч. Ответникът не е ангажирал никакви доказателства относно съпричиняване на вредите от страна на застрахования водач, като такова не се установи и от заключението на вещото лице. По делото не се установи водачът на автомобила да е имал техническата възможност да възприеме своевременно наличната неравност и да предотврати ПТП, като се има предвид и факта, че дупката е била пълна с вода, поради дъждовното време и водачът не е имал възможност своевременно да я възприеме и избегне. Лявата част на автомобила навлиза внезапно в нея. Следва да се има предвид и факта, че дупката се намира в кръгово кръстовище, което допълнително затруднява своевременното ѝ възприемане. Поради това съдът намира възражението за неоснователно и недоказано.

С оглед изложеното, предявеният иск се явява основателен и доказан в пълен размер и като такъв следва да се уважи изцяло.

На основание чл.86, ал.1 от ЗЗД, вр. с чл.422, ал.1 от ГПК върху посочената главница следва да се присъди и законната лихва за забава от подаване на заявлението по чл.410 от ГПК – 16.12.2020г. до окончателното изплащане на сумата.

Като е достигнал до същите правни изводи, районният съд е постановил правилно и законосъобразно решение, което следва да се потвърди. Въззивната жалба се явява изцяло неоснователна.

Правилно и законосъобразно районният съд е определил дължимите на ищеца разноси, направени в заповедното и в исковото производство, възложени върху ответника, с оглед основателността на исковата претенция.

С оглед изхода на спора по въззивната жалба – неоснователност на същата, то въззивникът следва да понесе своите разноси, така, както ги е направил и да заплати направените от въззиваемата страна разноси за юрисконсултско възнаграждение в размер на 100лв., определено на основание чл.25, ал.1 от НЗПП, вр. с чл.78, ал.8 от

ГПК.

Ръководен от гореизложеното съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА изцяло първоинстанционно Решение №743 от 14.12.2021г., постановено по гр.д. №2476/2021г. по описа на Сливенски районен съд.

ОСЪЖДА АГЕНЦИЯ “ПЪТНА ИНФРАСТРУКТУРА”, ЕИК ***, със седалище и адрес на управление: гр.С., бул. “М.** **ДА ЗАПЛАТИ** на Застрахователна компания „ЛЕВ ИНС”АД, ЕИК 121130788, със седалище и адрес на управление: гр. С., бул. „С.ш.** **сумата от 100лв.**, представляваща направени пред въззивната инстанция разноси.

Решението е окончателно.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____